

ДЪДО И БАБА

Народна приказка

Имало едно време единъ дѣдо и една баба. Тѣ много обичали да ядатъ медени питки. Единъ день бабата опекла доста питки. Яли, яли на обѣдъ, останали имъ и за вечерята.

Дѣдо рекълъ на баба:

— Хайде, бабо, да се обзаложимъ.

— За какво, дѣдо?

— За питкитѣ. Който се съдържи да не проговори до довечера, той ще изяде питкитѣ.

— Съгласна съмъ, дѣдо.

Седнали дѣдо и баба — мълчатъ ли, мълчатъ.

По едно време вкжши влѣзълъ крадецъ.

Почналъ да тършува навсѣкжде. Гледали го бабата и дѣдото, но мълчали. Думица не продумвали. Нито пъкъ помръдвали.

Крадецътъ, като видѣлъ, че стопанитѣ сж страхливи, станалъ още по-безочливъ. Разбуталъ и разхвърлялъ навсѣкжде. Най-сетне отворилъ долапа и намѣрилъ питкитѣ.

Взелъ ги, задигналъ и други нѣща, па тръгналъ да си отиде. Бабата не се стърпѣла и извикала:

— Дѣдо, гледай! Крадецътъ ще отмъкне и питкитѣ!

Засмѣлъ се дѣдото и отвърналъ:

— Изгуби, бабо, изгуби! Ти първа проговори. Азъ ще изямъ питкитѣ.

— Нито ти, нито бабата, — отговорилъ крадецътъ. — Щомъ за такава празна работа сте мълчали, заслужава и да не ядете тая вечеръ.

И той взелъ питкитѣ, па избѣгалъ.

О М О Р Т А Г Ъ

Водачъ възторженъ, смѣлъ и уменъ, прославенъ и любимъ юнакъ, достоенъ, храбъръ синъ на Крума бѣ за народа Омортагъ.

Единъ дворець ли той издигна, единъ ли паметникъ сгради?

Една победа ли достигна съ чилични българи гърди?

И вредъ, отъ Дунава до Рила, до Арда, Витоша и Витъ — той бѣше господарь всесилень, безстрашенъ воинъ, ханъ честитъ.

Ненчо Савовъ